

ZLATÝ MUŽ

„To JE TU VŽDYCKY takový vedro?“ chtěl vědět ten cest'ák. Svou otázkou se obrátil na všechny lidi u baru a v ošuntělých boxech u zdi. Byl to přibližně čtyřicetiletý tloušťák s dobromyslným úsměvem, ve zmačkaném šedivém obleku, propocené bílé košili, zplihlém motýlku a panama klobouku.

„Jenom v létě,“ odpověděla servírka.

Ostatní si ho vůbec nevšimli. Asi osmnáctiletý chlapec a dívka v jednom z boxů, oči upřené jeden na druhého. Dva dělníci s vyhrnutými rukávy a snědými chlupatými pažemi, sklonění nad fazolovou polévkou s rohlíky. Hubený, větrem ošlehaný farmář. Postarší obchodník v keprovém obleku a vestě s kapesními hodinkami. Snědý taxikář s krysím obličejem, popíjející kafe. Unavená žena, která sem přišla, aby ulevila nohám a složila na chvíli balíky s nákupy.

Cest'ák vyndal balíček cigaret. Zvědavě mrkl po špinavé kavárně, zapálil si, opřel se lokty o pult a promluvil k muži na vedlejší stoličce:

„Jak se jmenuje tohle město?“

Muž zavrčel: „Walnut Creek.“

Cest'ák chvilku usrkával ze své koly, cigaretu volně zasunutou mezi buclatými, bílými prsty. Pak náhle sáhl do pláště a vytáhl koženou peněženku. Dlouho zamýšleně listoval navštívenkami, papírky, kousky poznámek, útržky vstupenek, nekonečným harampádím a ušmudlanými cáry – až nakonec vytáhl fotografii.

Zašklebil se na ni a pak se začal sám pro sebe chichotat potlačovaným, křaplavým smíchem. „Podívejte,“ řekl muži vedle sebe.

Muž nerušeně pokračoval ve čtení novin.

„Hej, podívejte se.“ Cest'ák do něj šťouchl loktem a přistrčil fotografii až k němu. „Co tomu říkáte?“

Muž se na fotku rozzlobeně podíval. Byla na ní žena, od pasu nahoru nahá. Přibližně třicet pět let, odvrácená tvář, bílé, tučné tělo. A osm prsů.

„Viděl jste někdy něco takového?“ zachichotal se cest'ák a jeho malá, červená očička se roztančila. Na obličej se mu objevil oplzlý úsměv. Znovu šťouchl do muže vedle sebe.

„Už jsem to viděl,“ řekl ten muž zhnuseně a znovu se věnoval novinám.

Cest'ák si všiml, že fotka zaujala hubeného starého farmáře. Živoálně mu ji podal. „Co tomu říkáte, tatíku? Kvalitka, ne?“

Farmář fotku důležitě prozkoumal. Obrátil ji a prostudoval i zmačkanou zadní stranu. Pak se ještě jednou podíval na obrázek a přihrál ji zpět cest'ákovi. Fotka sklouzla s pultu, několikrát se převrátila ve vzduchu a dopadla na zem, obrázkem nahoru.

Cest'ák ji sebral a oťel z ní prach. Opatrně, téměř něžně ji vrátil do peněženky. Servírka ji zahlédla a zamžikala.

„Zatraceně pěkná,“ komentoval to cest'ák a mrkl na ni. „Co říkáte?“

Servírka lhostejně pokrčila rameny.

„Nevím. Viděla jsem jich spoustu v okolí Denveru. Celou kolonii.“

„Odtamtud je také tahle fotka. MCA kemp v Denveru.“

„Žijí ještě nějaké?“ zeptal se farmář. Cest'ák se ostře zasmál. „Blázníte?“ Udělal krátký, prudký pohyb rukou. „Už ani jedna.“

VŠICHNI ZPOZORNĚLI. Dokonce i ti dva studenti v boxu se přestali držet za ruce a posadili se zpřímá, oči rozšířené vzrušením.

„Dole u San Diega jsem viděl jeden legrační druh,“ řekl farmář. „Někdy v loňském roce. Měli křídla jako netopýr. Blanitá, bez peří. Jen z kostí a kůže.“

Taxikář s krysíma očima si přisadil. „To nic není. V Detroitu byl jeden se dvěma hlavami. Viděl jsem ho na výstavě.“

„Byl živý?“ zeptala se servírka.

„Kdepak, už po euthanázii.“

„V sociologii,“ vložil se student, „jsme jich viděli celé kazety. Ten okřídlený druh z jihu, ten s velkou hlavou, který objevili v Německu, i ten odporný druh s kokony, jako má hmyz. A—“

„Nejhorší ze všech,“ prohlásil postarší obchodník, „jsou ti z Anglie. Ti, co se skrývali v dolech. Objevili je teprve v loňském roce.“ Zavrtěl hlavou. „Čtyřicet let se v dolech množili a vyvíjeli. Byla jich skoro stovka. Zbytky, co přežily ze skupiny, která odešla za války do podzemí.“

„Nedávno našli nový druh ve Švédsku,“ řekla servírka. „Četla jsem o tom. Říkalo se, že umí ovládat myšlenky na dálku. Bylo jich jen pár. MCA je rychle dostala.“

„To je varianta novozélandského typu,“ podotkl jeden z dělníků. „Ten dokáže číst myšlenky.“

„Číst a ovládat je něco úplně jiného,“ řekl obchodník. „Když o něčem takovém slyším, jsem moc rád, že existuje MCA.“

„Jeden druh objevili hned po Válce,“ upřesnil farmář. „Na Sibíři. Měl schopnost ovládat myšlenkami různé předměty. Psychokinetickou schopnost. Sovětská MCA ho brzy zlikvidovala. To už si nikdo nepamatuje.“

„Já si to pamatuji,“ řekl obchodník. „Byl jsem tehdy ještě kluk. Pamatuji si to, protože to byl první muton, o kterém jsem kdy slyšel. Můj otec si mne a všechny bratry a sestry zavolal do obývacího pokoje a varoval nás. Opravovali jsme dům. Bylo to v době, kdy MCA každého prohlížela a značkovala na ruce.“ Zvedl hubené, ohnuté zápěstí. „Tady jsem měl značku, před šedesáti lety.“

„Teď dělají jen prohlídku po narození,“ řekla servírka. Otrásla se. „Tenhle měsíc byl jeden v San Francisku. První po více než roce. Mysleli si, že tady v okolí je už po všem.“

„Je jich pořád málo,“ řekl taxikář. „Frisko nebylo zasažené tolik jako jiná města. Jako Detroit.“

„V Detroitu jich pořád mají deset až patnáct ročně,“ řekl student. „A vůbec v té oblasti. Zbyla tam ještě spousta zón. Lidé do nich vstupují navzdory varovným nápisům.“

„Co bylo tohle za druh?“ zeptal se cestář. „Ten, co našli v San Francisku.“

Servírka mávla rukou. „Běžný typ. Ten druh bez prstů na nohou. Hrb. Velké oči.“

„Typ Nokturno,“ řekl cestář.

„Matka ho schovala. Říká se, že byl tři roky starý. Přemluvila doktora, aby padělal zprávu pro MCA. Byl to starý rodinný přítel.“

Cestář dopil kolu. Seděl, hrál si zbůhdarma s cigaretou a poslouchal hukot hlasů, který dal do pohybu. Student se rozčileně nakláněl ke své dívce a snažil se ji ohromit svou kopou vědomostí. Hubený farmář a obchodník se k sobě tiskli a vzpomínali na staré časy, na poslední rok Války před prvním Desetiletým plánem obnovy. Taxikář a dva dělníci se navzájem častovali přehnanými historkami o vlastních zážitcích.

Cestář mávl na servírku. „Hádám,“ řekl zamyšleně, „že ten ve Frisku způsobil velký rozruch. Něco takového a tak blízko.“

„Jo,“ zabručela servírka.

„Tahle strana zálivu nebyla vůbec zasažena,“ pokračoval cestář. „Nikdy se tu žádní nenašli.“

„Ne.“ Servírka se prudce otočila. „Tady ne. Nikdy.“ Sebrala z baru špinavé nádoby a zamířila do kuchyně.

„Nikdy?“ zeptal se cestář překvapeně. „Opravdu jste na téhle straně zálivu neměli nikdy žádné mutony?“

„Ne. Žádné.“ Zmizela v kuchyni, kde stál u svých hořáků a fritovacích pánvi kuchař v bílé zástěře a s potetovanými rukama. Její hlas byl trochu moc hlasitý, trochu moc ostrý a podrážděný. To způsobilo, že se farmář náhle zarazil a zvedl hlavu.

Ticho spadlo jako opona. Všechny zvuky jako když utne. Všichni zírali na své jídlo, náhle strnulí a zlověstní.

„Tady nikdy,“ řekl taxikář hlasitě a zřetelně, oči upřené do země, „žádný.“

„Jistě,“ souhlasil cestář vesele. „Já jsem jen—“

„Doufám, že je ti to jasné,“ řekl jeden z dělníků. Cestář překvapeně zamrkal. „Jasný, brácho. Jasný.“ Zašmátral nervózně v kapse. Čtvrťák a deseták cinkly o podlahu. Rychle je sebral, „Nic ve zlém.“

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval student, který si náhle uvědomil, že nikdo nic neříká. „Já něco slyšel,“ začal dychtivě důležitým hlasem. „Nahoře u Johnsonovy farmy prý viděli něco, co vypadalo jako jeden z těch—“

„Drž. hubu,“ sykl obchodník, aniž by otočil hlavu.

CHLAPEC KLESL na sedadlo, obličej celý rudý. Hlas se mu zachvěl a zlomil v půlce věty. Civěl nervózně na své ruce a nešťastně polykal.

Cestář zaplatil servírce za kolu. „Kudy se dostanu nejrychleji do Friska?“ začal. Ale servírka ho už neposlouchala.

Lidé u baru se věnovali jídlu. Nikdo nezvedl hlavu. Všichni seděli v mrazivé tichosti. Zamračené, nepřátelské tváře, zabrané do jídla.

Cestář zvedl svůj nacpaný kufr, zatlačil do drátěných dveří a vyšel do sluneční záře. Namířil k otlučenému buicku 78, který parkoval o několik metrů dál. Ve stínu rolety stál dopravní policista v modré košili a malátně rozmlouval s mladou ženou ve žlutých hedvábných šatech, které se jí lepily na zpoceně, štíhlé tělo.

Než cestář nastoupil do auta, na chvíli se zastavil. Zamával rukou a zavolal na policistu. „Promiňte, znáte to tady dobře?“

Policajt přešel očima jeho zmačkaný šedivý oblek, motýlek, propocenu košili. Řidičák. „Co chcete?“

„Hledám farmu pana Johnsona. Přijel jsem kvůli jednomu soudnímu sporu.“ Namířil si to k policistovi, mezi prsty malou bílou kartičku. „Jsem jeho právní zástupce – z Newyorského sdružení. Můžete mi říci, jak se tam dostanu? Už jsem tu nebyl pěknou řádku let.“

NAT JOHNSON se zahleděl do poledního slunce a zjistil, že je v pořádku. Rozvaloval se na spodním schůdku verandy, dýmku mezi zažloutlými zuby. Mrštný, štíhlý muž v červeně kostkované košili a plátěných kalhotách. Svalnaté ruce, ocelově šedé vlasy, dosud husté navzdory pětadesáti roků aktivního života.

Sledoval děti, které si hrály opodál. Jean před ním se smíchem proběhla. Hrudník se jí prudce zvedal pod zpocenou košili, vlasy za ní vlály. Šestnáct let, zářivé oči, pevné a rovné nohy, štíhlé, mladé tělo, lehce skloněné dopředu pod vahou dvou podkov. Za ní pelášil Dave, čtrnáct let, bílé zuby a černé vlasy. Hezký chlapec. Syn, na

kteřeho mohl být pyšný. Dave dohonil svoji sestru, minul ji a doběhl až ke kolíku. Zastavil se a čekal, nohy rozkročené, ruce v bok. V dlaních svíral své dvě podkovy. Jean se k němu se supěním hnala,

„Začni!“ zakřičel Dave. „Házíš první. Čekám tady na tebe.“

„Abys mi je mohl odkopnout?“

„Abych ti je mohl kopnout blíž.“

Jean odhodila jednu podkovu a druhou sevřela oběma rukama, oči upřené na kolík. Pružné tělo se nahrbilo, jedna noha se posunula vzad, páteř se ohnula do oblouku. Pozorně zamířila, zavřela jedno oko, pak zkušeně mrštila podkovou. Podkova s cinknutím zasáhla kolík, chvíli se kolem něj točila, a pak zase odskočila a kutálela se stranou. Za ní se zvedl oblak prachu.

„To nebylo špatný,“ uznal Nat Johnson ze svého schůdku. „Ale moc prudký. Hezky klidně.“ Prsa se mu nadmula pýchou, když dívčino lesklé, zdravé tělo zamířilo a hodilo podruhé. Dvě silné, hezké děti na pokraji dospělosti si spolu hrály na horkém slunci.

A pak tu byl Cris.

Cris stál u verandy, ruce složené na prsou. Nehrál si. Díval se. Stál tam od té doby, co si Dave a Jean začali hrát, na jemně řezaném obličejí neustále ten napůl zaujatý, napůl nepřístupný výraz. Jako by se díval mimo ně, mimo ty dva. Mimo pole, stodolu, vyschlé řečiště potoka a řadu cedrů.

„Pojď, Crisi!“ zavolala Jean, když s Davem sbírali na dvoře své podkovy. „Nechceš si s námi hrát?“

Ne, Cris si nechtěl hrát. Nikdy si nehrál. Byl kdesi ve svém vlastním světě, ve světě, kam nikdo z nich nemohl. Nikdy se k ničemu nepřipojil, ke hřm, domácím práčem, rodinným událostem. Vždycky byl obrácený sám do sebe. Nepřístupný, netečný, lhostejný. Díval se mimo každého člověka i věc – do té doby, než něco cvaklo a on se probral a na okamžik znovu vstoupil do jejich světa.

NAT JOHNSON natáhl ruku a vyklepal si dýmku o schůdek verandy. Pak ji znovu naplnil z koženého váčku na tabák, oči upřené na svého nejstaršího syna. Cris jakoby se náhle probouzel k životu. Namířil si to na dvůr. Šel pomalu, ruce klidně složené na prsou, jako by na okamžik sestupoval ze svého světa do toho jejich. Jean ho neviděla. Byla k němu otočená zády a připravovala se házet. „Hej,“ řekl Dave polekaně. „Jde sem Cris.“ Cris došel až ke své sestře, zastavil se a natáhl ruku. Velká, důstojná postava, chladná a netečná. Jean mu nejistě podala jednu ze svých podkov. „Tohle chceš? Ty chceš hrát?“

Cris neodpověděl. Mírně se sklonil, jeho neuvěřitelně urostlé tělo vytvořilo pružný oblouk a ruka zasvištěla rychlým pohybem. Podkova proplachtila vzduchem, zasáhla kolík a opile kolem něj kroužila. Ringer.

Daveovi poklesly koutky úst. „Zpropadená věc.“

„Crisi,“ kárala ho Jean. „To není fér.“ Ne, nebylo to fér. Půl hodiny se díval – pak přišel a hodil. Jeden perfektní hod, jeden mrtvý ringer. „Nikdy neudělá chybu,“ stěžoval si Dave. Cris stál, tvář bez výrazu. Zlatá socha v poledním slunci. Zlaté vlasy, kůže, zlaté chloupky na nahých pažích a nohách-

Náhle ztuhl. Nat se polekaně posadil. „Co se děje?“ vyštěkl.

Cris se bleskově otočil na místě, tělo tak velkolepě hbitě. „Crisi!“ zavolala Jean. „Co-“

Cris vystřelil kupředu. Jako vypuštěný paprsek se přehnal přes pole, přes plot, do stodoly a druhou stranou ven. Jeho letící postava jako by klouzala po suché trávě, když sbíhal do vyschlého řečiště mezi cedry. Jen letmý, zlatý záblesk – a byl pryč. Zmizel. Žádný zvuk. Žádný pohyb. Naprosto se rozplynul do krajiny.

„Co se zase děje?“ zeptala se Jean vyčerpaně. Došla až k otci a klesla k němu do stínu. Na sametovém krku a horním rtu se leskl pot, propocenou košili měla zamazanou a vlhkou. „Co to viděl?“

„Určitě něco honil,“ prohlásil Dave, který k nim právě přicházel.

Nat zabručel. „Možná. To nikdo neví.“

„Myslím, že bych měla říct mámě, aby s ním nepočítala k jídlu,“ řekla Jean. „Do té doby se pravděpodobně nevrátí.“

Nata Johnsona se zmocnil hněv a pocit bezradnosti. Ne, nevrátí se. Ani na večeri a pravděpodobně ani zítra – a možná ani pozítří. Bude pryč a jen Bůh ví, jak dlouho. Nebo kde. Nebo proč. Pryč, někde, jen on sám. „Kdybych věděl, že to k něčemu bude,“ začal Nat, „poslal bych vás za ním. Ale to je-“

Zarazil se. K farmě se po prašné cestě blížilo nějaké auto. Zaprášený, otlučný starý buick. Za volantem seděl kulaťoučkový červenolící muž v šedém obleku a radostně na ně mával. Auto s prskotem zastavilo a motor zmrtněl do ticha.

„BRÝ DEN,“ kývl muž hlavou, když se vysoukal z auta. Vesele smekl klobouk. Bylo mu asi čtyřicet let, vypadal srdečně a hojně se potil. Namířil si to přes vyprahlou zem přímo k verandě. „Možná byste mi, lidičky, mohli pomoci.“

„Co chcete?“ zeptal se Nat Johnson chraptivě. Měl strach. Koutkem oka sledoval vyschlé řečiště a tise se modlil. Bože, ať jen zůstane, kde je. Jean dýchala rychle, prudkými, krátkými vzdechy. Byla vyděšená. Daveova tvář byla bez výrazu, ale zmizela z ní všechna barva. „Kdo jste?“ zeptal se Nat.

„Baines. George Baines.“ Muž natáhl ruku, ale Johnson ji ignoroval. „Možná jste o mně už slyšeli. Vlastním Pacifickou stavební společnost. Stavíme ty malé protibombové domky kousek od města. Ty malé, kulaté, které uvidíte, když pojedete po silnici z Lafayette.“

„Co chcete?“ Johnson jen s úsilím dokázal udržet ruce v klidu. Nikdy o tom muži neslyšel, ačkoliv těch staveb si už všiml. Nešlo je přehlédnout – velké mraveniště šeredných bunkrů obklopovalo silnici z obou stran. Baines vypadal jako člověk, který by je mohl vlastnit. Ale co chtěl tady?

„Koupil jsem tady nějakou půdu,“ vysvětloval Baines. Zaušustil svazkem papírů. „Tohle je smlouva, ale ať se propadnu, jestli to můžu najít.“ Srdečně se usmál. „Vím, že je to někde tady kolem. Na téhle straně State Road. Podle úředníka v kanceláři okresního soudce asi tak míli na téhle straně kopce. Jenže já té zatracené mapě vůbec nerozumím.“

„Tady to určitě není,“ přerušil ho Dave. „Tady kolem jsou jen farmy. Nic na prodej.“

„Ale to je farma, synku,“ řekl Baines bodře. „Koupil jsem ji pro sebe a svou paní. Abychom se mohli usadit.“ Pokrčil tupým nosem. „Abyste to špatně nepochopili – nechci tu nic stavět. Tohle jsem koupil čistě pro sebe. Stará farma, dvacet akrů, pumpa a několik dubů–“

„Ukažte mi tu smlouvu.“ Johnson chňapl po svazku papírů, a zatímco Baines mrkal ohromením, bleskurychle je prolistoval. Jeho tvář ztvrdla. Podal papíry zpátky Bainesovi. „Co mi to tu vykládáte. Tohle je smlouva na pozemek padesát mil odsud.“

„Padesát mil?“ Baines byl ohromen. „Vážně? Ale ten úředník mi řekl–“

Johnson vyskočil a vztyčil se nad tlouštíkem. Byl v prvotřídní tělesné kondici – a zatraceně se mu to nelíbilo. „Úředník. To určitě. Koukejte mazat do svého auta a zmizte odsud. Nevím, co tu hledáte nebo co tu chcete, ale na své půdě vás vidět nechci.“

V Johnsonově masivní pěsti se něco zatřpytilo. V poledním slunci se zlověstně leskla kovová trubka. Baines ji uviděl – a zalpal po dechu. „Nic ve zlém, pane.“ Nervózně couval. „Lidičky, vy jste ale netýkavky. Klídek, jo?“

Johnson neřekl ani slovo. Sevřel paprskomet pevněji a čekal, až tlouštík odejde.

Ale Baines s odchodem nespěchal. „Hele, brácho. Jel jsem v tyhle výhni pět hodin, abych našel tu svoji zatracenou farmu. Mel bys něco proti tomu, kdybych použil vaše – příslušenství?“

Johnson si ho pozorně prohlížel. Jeho podezření postupně přerostlo v nechuť. Pokrčil rameny. „Dave, ukaž mu, kde je koupelna.“

„Díky,“ usmál se Baines vděčně. „A kdyby vám to moc nevadilo, snad sklenici vody. Rád vám za ni zaplatím.“ Významně se zahihňal. „Z měšťáků vymačkej, co se dá, ne?“

„Prokrista.“ Johnson se s odporem odvrátil a tlouštík se odvrátil za jeho synem do domu.

„Tati,“ zašeptala Jean. Jakmile byl Baines uvnitř, vyskočila nahoru na verandu, oči rozšířené strachem. „Tati, myslíš, že on–“

Johnson jí položil ruku kolem ramen. „Vydrž ještě. Brzy bude pryč.“

Dívčiny tmavé oči se blýskaly hrůzou. „Pokaždé, když přijde ten pán od vodní společnosti nebo výběrcí daní, nějaký tulák, děti, *kdokoliv*, začnu cítit hroznou bolest – tady.“ Sáhla si na srdce. Nechala ruku na hrudníku. „Už to trvá třináct let. Jak dlouho to ještě můžeme vydržet? *Jak dlouho?*“

MUŽ JMÉNEM Baines se vynořil z koupelny. Dave Johnson stál potichu u dveří, tělo strnulé, malý obličejík kamenný.

„Díky, synku,“ pokynul mu Baines. „Teď, kde můžu dostat sklenici vody?“ V radostném očekávání zamlaskal tlustými rty. „Když jezdíš kolem kolíků a hledáš díru, kterou ti nějaký zuřivej obchodník s nemovitostma nacpal–“

Dave namířil do kuchyně. „Mami, tenhle pán chce trochu vody. Táta řekl, že mu ji můžeš dát.“

Dave odešel. Baines vrhl krátký pohled na matku. Šedovlasá, malá, se sklenicí v ruce mířila ke dřezu, tvář povadlá a stažená, bez výrazu.

Potom Baines vyběhl z kuchyně do haly. Prošel ložnicí, otevřel nějaké dveře, zjistil, že se ocitl v komoře. Otočil se a letěl zpátky, skrz obývací pokoj do jídelny a do další ložnice. V krátkém okamžiku proběhl celý dům.

Vyhlédl z okna. Zadní dvůr. Zbytky rezavého nákladáku. Vstup do protibombového krytu. Plechovky. Kuřata, hrabající v zemi. Pes, spící pod stříškou. Pár starých pneumatik.

Našel dveře, které vedly ven. Neslyšně je trhnutím otevřel a vyšel z domu. Nikdo nebyl v dohledu. Stodola. Nakloněná, prastará, dřevěná stavba. Za ní cedry, nějaký potok. Něco, co dřív sloužilo jako záchod.

BAINES ŠEL opatrně podél zdi. Měl asi třicet sekund. Dveře do koupelny nechal zavřené: chlapec si bude myslet, že se tam vrátil. Baines nahlédl oknem do domu. Velká komora plná starého oblečení, krabic a balíků časopisů.

Obrátil se a vracel se. Došel až k rohu domu a zabočil za něj. Před ním se vynořila ponurá postava Nata Johnsona a zablokovala mu cestu. „Dobrá, Bainesi. Řekl jste si o to.“

Vyšlehl růžový blesk. V jediném oslnivém výbuchu přehlušil sluneční zář. Baines uskočil zpátky a chňapl po kapse kabátu. Výboj blesku ho zasáhl a on skoro upadl, omráčen jeho silou. Ochranný štít v obleku všechnu energii nasál do sebe a zneutralizoval, ale z té síly se mu rozdrkotaly zuby a chvíli sebou škubal jako loutka na provázku. Tma začala ustupovat. Cítil, jak se síťovina jeho ochranného štítu rozžhavila do běla, když nasála energii a snažila se ji dostat pod kontrolu.

Ted' vyletěl jeho vlastní paprskomet – a Johnson neměl žádný ochranný štít. „Jste zatčen,“ zabručel Baines hrozivě. „Položte zbraň a dejte ruce nahoru. A zavolejte celou rodinu.“ Ukázal paprskometem. „No tak, Johnstone. Ať to lítá.“

Paprskomet se zachvěl a vypadl Johnsonovi z prstů. „Vy ještě žijete.“ Po obličejích se mu rozlila narůstající hrůza. „Pak musíte být–“

Objevili se Dave a Jean. „Tati!“

„Pojďte sem,“ rozkázal Baines. „Kde je vaše matka?“

Dave strnule trhl hlavou. „Uvnitř.“

„Dojděte pro ni a přiveďte ji sem.“

„Vy jste z MCA,“ zašeptal Johnson.

Baines neodpověděl. Dělal si něco s krkem. Tahal se za tlustou kůži, až se mu mezi prsty zatřpytil drát mikrofonu. Vytáhl ho z faldu mezi svými dvěma bradami a strčil do kapsy. Z prašné cesty se ozval hluk motorů, pravidelný hukot, který rychle sílil. Dvě slzy z tmavého kovu přiklouzaly nahoru a zastavily vedle domu. Vyrojili se z nich muži v tmavé šedozeleň vládni civilní policie. Z oblohy klesala hejna černých teček. Mračna ohavných much zastínila slunce a sypala ze sebe muže a výzbroj. Muži se pomalu snášeli k zemi.

„Není tady,“ řekl Baines, když k němu dorazil první z nich. „Utekl. Informujte Wisdoma v laboratoři.“

„Nechali jsme tuto oblast uzavřít.“

Baines se obrátil na Nata Johnsona, který tam stál jako opařený a nic nechápal. Vedle něj jeho syn a dcera.

„Jak mohl vědět, že sem jedeme?“

„Já nevím,“ zamumlal Johnson. „Prostě – věděl.“

„Telepat?“

„Nevím.“

Baines pokrčil rameny. „Brzy se to dozvíme. Obklíčení je naprosté. Nemůže nám utéct, ať už má schopnosti, jaké chce. Pokud se ovšem neumí odhmotnit.“

„Co s ním budete dělat, až ho – když ho chytíte?“ zeptala se Jean přiškrceným hlasem.

„Zkoumat.“

„A pak ho zabijete?“

„To závisí na výsledku z laboratoře. Kdybyste mi dali více informací, mohl bych lépe předvídat.“

„Nemůžeme vám říci nic. Nic víc nevíme.“ Dívka ze zoufalství zvýšila hlas. „On nemluví.“

Baines vyskočil. „Cože?“

„Nemluví. Nikdy na nás nepromluvil. Nikdy.“

„Kolik je mu let?“

„Osmnáct.“

„Žádná komunikace.“ Baines se zpotil. „To za těch osmnáct let nebyl mezi vámi žádný sémantický most? Žádný kontakt? Posunky? Kódy?“

„On – nás ignoruje. Jí tady a bydlí s námi. Někdy si hraje, když my si hrajeme. Nebo si k nám sedne. Bývá pryč celé dny v jednom kuse. Nikdy jsme nedokázali vypátrat, co dělá – nebo kde. Spí ve stodole – sám.“

„Opravdu má zlatou barvu.“

„Ano.“

„Kůže, oči, vlasy, nehty. Všechno.“

„A je velký? Urostlý?“

Chvilku trvalo, než dívka odpověděla. Zvláštní citové pohnutí rozechvělo její stažený obličej, jakýsi chvilkový žár. „Je neuvěřitelně krásný. Bůh, který sestoupil na zem.“ Ušklíbla se. „Nenajdete ho. Umí spoustu věcí. Věci, o kterých nemáte ani tušení. Síly, které mnohem přesahují vaše omezení–“

„Ty myslíš, že ho nedostaneme?“ zamračil se Baines. „Každou chvíli přistávají další a další jednotky. Ještě jste neviděli naše kleště v akci. Měli jsme šedesát let na to, abychom vychytali všechny mouchy. Jestli nám unikne, bude to poprvé–“

Baines se náhle zarazil. K verandě se rychle blížili tři muži. Dva zelenooděnci civilní policie. A mezi nimi třetí muž. Muž, který šel tiše a mrštně. Jasně zářivá postava, tyčící se nad oběma společníky.

„Cris!“ vykřikla Jean.

„Máme ho,“ řekl jeden z policistů.

Baines znepokojeně položil prsty na paprskomet.

„Kde? Jak?“

„Vzdal se,“ odpověděl policista, hlas plný respektu. „Přišel k nám dobrovolně. Podívejte se na něj. Vypadá jako kovová socha. Jako by byl – ze zlata.“

Zlatá postava se na chvilku zastavila vedle Jean. Potom se pomalu, klidně otočila tváří k Bainesovi.

„Crisi!“ zaječela Jean. „Proč jsi se vrátil?“

Tatáž myšlenka hlodala i Baines. Ale opustil ji – prozatím. „Je letoun připraven?“ zeptal se rychle.

„Připraven,“ odpověděl jeden CP.

„Fajn.“ Baines prošel dlouhými kroky přes verandu, dolů ze schůdků a na prašný dvůr. „Jdeme. Odvezu ho přímo do laboratoře.“ Chvilí si zkoumavě prohlížel urostlou postavu, která stála klidně mezi dvěma policisty. Vedle něj vypadali scvrklí, neohrabaní a odporní. Jako nějací skřeti... Cože to řekla Jean? *Bůh, který sestoupil na zem.* Baines rozloženě odtrhl pohled. „Jdeme,“ zavrčel ostře. „Mohly by s ním být potíže. Nikdy předtím jsme na nic podobného nenarazili. Nevíme, co umí, zatraceně.“

AŽ NA SEDÍCÍ postavu byla cela prázdná, čtyři holé stěny, podlaha a strop. Rovnoměrná záře bílého světla se vytrvale vrývala do každého rohu. Těsně pod stropem se na protější zdi táhla úzká štěrbinová – průzory, kterými byl pozorován vnitřek cely.

Postava seděla tise. Nepohnula se od té chvíle, kdy se zabouchly dveře cely, západky zámků vklouzly na své místo a řady techniků s rozzářenými obličejí zasedly na svá místa u průzorů. Muž zíral na podlahu, nakloněný dopředu, sepnuté ruce, tvář klidná, bez výrazu. Za čtyři hodiny nepohnul ani brvou.

„Takže?“ řekl Baines. „Co jste zjistili?“

Wisdom kysele zavrčel. „Nic moc. Jestli na něco nepřejdeme do osmačtyřiceti hodin, přistoupíme k euthanazii. Nesmíme nic riskovat.“

„Myslíte na ten tuniský druh,“ řekl Baines. On na něj také myslel. Našli jich deset. Žili v rozvalinách opuštěného města v severní Africe. Jejich metoda na přežití byla jednoduchá. Zabíjeli a absorbovali jiné živé tvory, okopirovali je a zabrali jejich místo. *Chameleóni*, tak se jim říkalo. Stálo to šedesát životů, než byl zničen poslední. Šedesát nejlepších odborníků, mužů s nejlepším výcvikem MCA.

„Nějaké vodítko?“ zeptal se Baines.

„Je úplně jiný. Bude to zabíračka.“ Wisdom ukázal palcem na haldu magnetofonových pásek. „Tohle je kompletní zpráva. Všechno, co jsme dostali z Johnsona a jeho rodiny. Vypumpovali jsme je psychologičtí a pak jsme je pustili domů. Osmnáct let – a žádný sémantický most. A přece vypadá, že je plně vyvinutý. Dospělý byl už ve třinácti – má kratší, rychlejší životní cyklus než my. Ale proč ta zlatá hříva? Všechno to zlaté chmýří? Jako pozlacený římský monument.“

„Už přišla zpráva z psychoanalytického oddělení? Určitě jste dělali vlnové testy.“

„Jeho mozkový systém byl plně prozkoumán. Ale chvilku to trvá, než vyhodnotí výsledky. Všichni tu lítáme jako blázni a on si jen sedí!“ Wisdom píchl tlustým prstem směrem k průzoru. „Dostali jsme ho dost snadno. Nemůže toho umět moc, že? Ale rád bych věděl, co to je. Než ho předáme k euthanazii.“

„Možná bysme ho měli nechat naživu, dokud to nebudeme vědět.“

„Euthanazie za osmačtyřicet hodin,“ opakoval Wisdom neoblomně. „Ať už to budeme vědět, nebo ne. Nelíbí se mi. Mám z něj husí kůži.“

Wisdom stál a nervózně žvýkal cigaretu. Zrzavý muž s tučným obličejem, tlustý a podsaditý, se sudovitým hrudníkem a chladnými, pronikavými očima, hluboko zasazenými v přísném obličejí. Ed Wisdom byl vedoucím severoamerické stanice MCA. A právě teď měl vážné starosti. Malá očička mu těkala ze strany na stranu, brunátná, masivní tvář měla znepokojivý šedavý odstín.

„Vy myslíte,“ začal Baines pomalu, „že je to ON?“

„Vždycky si to myslím,“ vyštěkl Wisdom. „Musím si to myslet.“

„Chtěl jsem říct–“

„Já vím, co jste chtěl říct.“ Wisdom přecházel sem a tam mezi laboratorními stoly, techniky na sedačkách, přístroji a hučícími počítači. Mezi magnetofonovými automaty a výzkumným zařízením. „Tahle věc žila osmnáct let se svou rodinou a oni jí nerozumí. Oni nevědí, co umí. Vědí, co dělá, ale nevědí jak.“

„A co dělá.“

„Umí spoustu věcí.“

„Jakých věcí?“

Wisdom vytáhl zpoza opasku paprskomet a hodil ho na stůl. „Tady.“

„Co?“

„Tady.“ Wisdom dal znamení a skleněný průzor do cely se odsunul asi o palec stranou. „Zastřelte ho.“

Baines zamžikal očima. „Řekl jste osmačtyřicet hodin.“

Wisdom zaklel, popadl zbraň, namířil ji skrz okno přímo na sedící postavu u zdi a stiskl spoušť.

Oslňující růžový záblesk. V centru místnosti vykvetl mrak energie. Zazářil a shořel v černý popel.

„Můj bože!“ zalapal Baines po dechu. „Vy–“

Zarazil se. Postava už neseděla. Když Wisdom vystřelil, vyrazila jako blesk pryč od výbuchu, do rohu cely. Teď se pomalu vracela zpátky, tvář bez výrazu, stále ponořená do svých myšlenek.

„Popáté,“ řekl Wisdom, když pokládal paprskomet na stůl. „Naposledy jsme stříleli s Jamisonem. Netrefili. Věděl přesně, kdy paprsek vystřelí. A kam.“

Baines a Wisdom se na sebe podívali. Oba mysleli na totéž. „Ale ani čtení myšlenek by mu neřeklo, kam vystřelí,“ řekl Baines. „Kdy, to možná. Ale ne kam. Mohl jste snad vy předpovědět své vlastní výstřely?“

„Jistěže ne,“ odpověděl Wisdom rozhodně, „Střílel jsem rychle. Skoro náhodně.“ Zamračil se. „Náhodnost. Budeme na to muset udělat test.“ Zamával na skupinu techniků opodál. „Sežeňte mi stavební tým. Poklusem.“ Popadl papír a tužku a začal kreslit.

ZATÍMCO STAVBA pokračovala, Baines se sešel se svou snoubenkou v prostoru mimo laboratoře, ve velké centrální hale budovy MCA.

„Jak to jde?“ zeptala se. Anita Ferrisová byla vysoká blondýna. Modré oči, vyzrálá, pečlivě pěstěná postava. Atraktivní, schopně vypadající žena, osmadvacet, devětadvacet let. Měla na sobě šaty a pláštěnku z kovové fólie – s červeným a černým proužkem na rukávu, odznak A-třídy. Anita byla vedoucí agentury pro sémantiku, vrchní vládní koordinátor. „Něco zajímavého tentokrát?“

„Spousta zajímavého. „Baines ji odvedl z haly do tmavého ústraní baru. V pozadí měkce hrála hudba, představená rychle se měnícími, matematicky sestavovanými akordy. Tmavé postavy se obratně pohybovaly přítímím od stolu ke stolu. Tiší, výkonní, automaticti čišníci.

Zatímco Anita srkala svého Torna Collinse, Baines jí líčil, co objevili.

„Co když si,“ zeptala se Anita pomalu, „vytvořil nějaký druh výchylného kuželu? Existoval jeden druh, který deformoval své okolí přímou duševní silou. Žádné nástroje. Jen myšlenky.“

„Psychokinetika?“ Baines neklidně zabubnoval na desku stolu. „Pochybují. Ta věc má schopnost předvídat, ne ovládat. Neumí zastavit paprsky, ale umí se jim zatraceně jistě vyhnout.“

„Copak skáče mezi molekulami?“

Bainesovi to zábavně nepřišlo. „Tohle je vážná věc. Potýkáme se s těmi věcmi už šedesát let – déle, než jsme ty a já naživu. Odhalili jsme osmdesát sedm typů deviantů, skutečných mutantů, kteří byli schopni reprodukce, žádné pouťové atrakce. Tohle je osmdesátý osmý. Dokázali jsme se vypořádat s jedním po druhém. Ale tenhle–“

„Proč vás zrovna tenhle tak znepokojuje?“

„Zaprvé, je mu osmnáct let. To samo o sobě je neuvěřitelné. Jeho rodina ho dokázala tak dlouho skrývat.“

„Ty ženy v Denveru byly mnohem starší. Myslím ty s–“

„Ty byly ve vládním táboře. Někdo nahoře si pohrával s myšlenkou nechat je, aby se rozmnožily. Jistý druh průmyslového využití. Odkládali jsme euthanazii celé roky. Ale Cris Johnson zůstal naživu bez našeho vědomí. Ty věci v Denveru byly pod naší stálou kontrolou.“

„Možná je neškodný. Ty se vždycky domníváš, že muton je nějaká hrozba. Mohl by být užitečný. Někoho napadlo, že ty ženy by se mohly zařadit mezi nás. Možná, že tahle věc má něco, co by mohlo povznést rasu.“

„Kterou rasu? Určitě ne lidskou rasu. Tomu se říká postup ‚operace byla úspěšná, ale pacient zemřel‘. Když necháme mutantu, aby nás postavil na nohy, budou to mutanti, ne my, kdo zdědí Zemi. Budou to mutanti, kdo přežije. Zapomeň na to, že bychom je mohli dát pod zámek a nutit je, aby nám sloužili. Jestli jsou skutečně nadřazení homo sapiens, ve vyrovnaném zápase zvítězí. Abychom přežili, musíme je likvidovat hned od začátku.“

„Jinými slovy, až přijde homo superior – okamžitě ho poznáme. Bude to ten, kterého nedokážeme zlikvidovat.“

„Přesně tak,“ odpověděl Baines. „Za předpokladu, že existuje nějaký homo superior. Možná, že existuje jen homo extravagant. Homo s vylepšenou linií.“

„Neandrtálci si pravděpodobně mysleli, že kromaňonský člověk má pouze vylepšenou linii. O maličko pokročilejší schopnost vyčarovat kouzelná znamení a vytvarovat pazourek. Podle tvého popisu má ale tahle věc něco podstatnějšího než pouhé vylepšení.“

„Tahle věc,“ řekl Baines pomalu, „má schopnost předvídat. Dosud dokázala přežít. Dokázala se vypořádat s každou situací lépe, než bychom to uměli ty nebo já. Jak dlouho myslíš, že bychom dokázali my zůstat naživu v té cele mezi paprsky energie? Z určitého hlediska je jeho schopnost, přežít absolutní. Pokud dokáže být vždy přesný–“

Ozval se hlas z amplionu. „Bainesi, čekáme vás v laboratoři. Vypadněte zatraceně z toho baru a hňte sebou.“ Baines odstrčil židli a vstal. „Pojď se mnou. Možná by tě zajímalo podívat se, co si Wisdom vyfantazioval.“

ÚZKÁ SKUPINA nejvyšších pracovníků MCA, postarších prošedivělých mužů, stála v kroužku kolem vychrtlého mladíka v bílé košili s vyhrnutými rukávy a poslouchala jeho výklad o složité krychli z kovu a plastu, vyplňující střed pódia. Z krychle vyčnívala řada chobotů a lesklých trubíc, které mizely ve spletitém bludišti drátů.

„Tohle,“ vysvětloval mladík energicky, „je první skutečný test. Střelí zcela náhodně – přinejmenším tak náhodně, jak jsme byli schopni zajistit. Proud vzduchu vyhodí vzhůru těžké míčky, které pak volně spadnou dolů a přeruší kontakty. Mohou spadnout v jakékoliv struktuře. Tahle věc bude podle té struktury střílet. Každý pád vytvoří novou konfiguraci načasování a umístění. Celkem deset trubíc. Všechny budou v neustálém pohybu.“

„A nikdo neví, jak budou střílet?“ zeptala se Anita.
 „Nikdo.“ Wisdom si zamnul tlusté ruce. „Čtení myšlenek mu nepomůže, s tímhle ne.“
 Zatímco byla krychle dopravována na určené místo, Anita přistoupila k průzorům do cely. Zalapala po dechu.
 „To je on?“
 „Co se děje?“ zeptal se Baines.
 Anita zrudly tváře. „Páni, čekala jsem nějakou – věc. Bože, ten je krásný! Jako zlatá socha. Jako nějaký bůh!“
 Baines se zasmál. „Je mu osmnáct let, Anito. Pro tebe příliš mladý.“
 Žena se nemohla od okénka odtrhnout. „Podívejte se na něj. Osmnáct let? Tomu nevěřím.“
 Cris Johnson seděl na zemi uprostřed cely v poloze rozjímání. Hlava skloněná, ruce složené na prsou, nohy skrčené pod sebou. V chladné záři stropního světla jeho tělo planulo a vlnilo se jako třpytivá postava z měkkého zlata.
 „Pěkněj, nemám pravdu?“ zamumlal Wisdom. „V pořádku. Jdeme na to.“
 „Vy ho chcete *zabít*?“ zeptala se Anita.
 „Chceme to zkusit.“
 „Ale on je–“ nejistě se zarazila. „On není zrůda. On není jako ti ostatní, ty ohavné věci se dvěma hlavami nebo ti, co vypadali jako hmyz. Nebo ty hrozné věci z Tunisu.“
 „A co tedy je?“ zeptal se Baines.
 „Nevím. Ale nemůžete ho jednoduše zabít. To je strašné!“
 Krychle se s cvaknutím probudila k životu. Choboty sebou škubly a neslyšně změnilly pozici. Tři se zatáhly a zmizely do nitra krychle. Ostatní vyjely ven. Rychle a přesně zajely na své místo – a pak náhle, bez varování, spustily střelbu.
 Rozpoutalo se vlnobití paprsků. Složitě kombinace, které se měnily každým okamžikem, jiné úhly, jiné rychlosti, všechno se spojilo v ohromující proud energie, která šlehala z průzorů do cely.
 Zlatá postava zavířila. Uskakovala sem a tam, obratně se vyhýbala dávkám energie, které vybuchovaly na všech stranách kolem ní. Zahalila ji vzdutá mračna popela, ztratila se v mlze šlehajícího ohně.
 „Zastavte to!“ vykřikla Anita. „Pro lásku boží, vždyť ho zabijete!“
 Cela se proměnila v peklo. Postava teď zmizela úplně. Wisdom chvíli počkal, pak kývl na techniky obsluhující krychli. Ti stiskli několik ovládacích tlačítek a choboty zpomalily až do úplného zastavení. Některé se vnořily zpátky do krychle. Všechno ztichlo. Celý ten krám přestal hučet.
 Cris Johnson byl stále naživu. Vynořil se z usedajících mračen popela, začerněný a ožehnutý. Ale nezraněný. Vyhnul se každému paprsku. Proklíčkoval mezi nimi jako tanečník, přeskakující zářivé plameny růžového ohně. Přežil.
 „Ne,“ zašeptal Wisdom zdrceně a zlověstně, „není to telepat. Tyhle střely byly náhodné. Žádné předem sestavené schéma.“

VŠICHNI TŘI se na sebe podívali, ohromení a vystrašení. Anita se roztřásla. Tvář měla bledou, oči rozšířené.
 „Tak co?“ zašeptala. „Co to je? Co to znamená?“
 „Má dobrý odhad,“ navrhol Wisdom.
 „Ale on nehádá,“ odpověděl Baines. „Nic si nenamlouvejte. O to tady jde.“
 „Ne, on nehádá,“ přikývl pomalu Wisdom. „On to *věděl*. Věděl předem o každé ráně. Zajímalo by mě...
Může, ehm... *Může* udělat chybu?“
 „Chytili jsme ho,“ zdůraznil Baines.
 „Říkal jste, že se vrátil dobrovolně.“ Na Wisdomově tváři se objevil podivný výraz. „Vrátil se až *potom*, co jste ho obklíčili?“
 Baines vyskočil. „Ano, potom.“
 „Nemohl proniknout skrz obklíčení. Tak se vrátil.“ Wisdom se usklíbl. „Obklíčení tedy muselo být opravdu perfektní. Podle očekávání.“
 „Kdyby v něm byla jediná díra,“ zamumlal Baines, „věděl by to – a utekl by.“
 Wisdom rozkázal skupině ozbrojených strážců opodál: „Vyvedte ho ven. Do oddělení euthanazie.“
 Anita vykvikla. „Wisdomě, nemůžete–“
 „Je o hodně před námi. Nemůžeme se s ním měřit.“ Wisdomovi potemněly oči. „My můžeme jen hádat, co se stane. On to ví. Pro něj je to jistá věc. Ale nemyslím, že mu to při euthanazii bude něco platné. Celé patro je zaplaveno najednou. Plyn je v jediném okamžiku vypuštěn v celém prostoru.“ Nervózně zamával na strážce.
 „Hněte sebou. Odvedte ho rovnou dolů. Neztrácejte čas.“
 „Můžeme?“ zamumlal Baines zamyšleně.
 Strážci zaujali pozici u dveří do cely. Řídící věž pomalu odsunula západku. První dva strážci opatrně vstoupili dovnitř, paprskomety připravené.

Cris stál uprostřed cely, otočený zády k strážcům, kteří se k němu pomalu blížili. Byl zticha a vůbec se nehýbal. Do cely vcházeli další strážci a vějířovitě ho obstupovali. A pak-

Anita vykřikla. Wisdom zaklel. Zlatá postava se otočila a bleskurychlým pohybem skočila. Prolétla kolem trojitě řady strážců, dveřmi a do chodby.

„Za ním!“ vykřikl Baines.

Strážci se mleli všemi směry. Záblesky energie osvětlily chodbu a postava se mezi nimi prohnala nahoru na rampu.

„To je k ničemu,“ podotkl Wisdom ledově. „Nemůžeme ho zasáhnout.“ Dotkl se jednoho tlačítka a potom dalšího. „Ale možná pomůže tohle.“

„Co–“ začal Baines. Ale letící postava vystřelila proti němu, přímo proti němu, a on upadl. Postava probleskla kolem. Běžela bez námahy, tvář bez výrazu, kličkovala a uskakovala mezi paprsky, které pály kolem ní.

Na okamžik se zlatý obličej objevil přímo nad Bainesem. Minul ho a zmizel v postranní chodbě. Strážci se řítili za ním, zaklekávali a střelili, rozčileně vykřikovali rozkazy. V nitru budovy s duněním vyjížděla těžká děla. Zámky vklouzly na svá místa a nouzové východy systematicky odřízly všechny únikové cesty.

„Můj bože,“ zajíkal se Baines, když se zvedal. „Cožpak neumí nic jiného, než utíkat?“

„Dal jsem rozkazy,“ řekl Wisdom, „aby izolovali budovu. Není kudy utéct. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven. Tady v budově je volný – ale ven se nedostane.“

„Pokud přehlédneme jediný východ, bude to vědět,“ zdůraznila Anita rozechvělým hlasem.

„Nepřehlédneme žádný východ. Jednou už jsme ho dostali, dostaneme ho znovu.“

Vstoupil automatický posel a s úklonou předal Wisdomovi zprávu. „Z analytického oddělení, pane.“

Wisdom trhnutím otevřel kazetu. „Teď se dozvíme, jak myslí.“ Trásl se mu ruce. „Třeba objevíme jeho slabinu. Možná nás může přemoci v myšlení, ale to neznamená, že je nezranitelný. Umí jen předpovídat budoucnost — nedokáže ji změnit. Jestli ho čeká jenom smrt, jeho schopnost mu ne–“

Wisdomův hlas zeslábl až utichl docela. Po chvíli podal kazetu Bainesovi.

„Budu dole v baru,“ řekl Wisdom. „Dám si pořádně tvrdý drink.“ Jeho tvář dostala ocelově šedou barvu. „Jediné, co můžu říct je *doufám, že tohle není budoucí lidstvo.*“

„Co je v té analýze,“ zeptala se Anita netrpělivě a nahlédla Bainesovi přes rameno. „Jak myslí?“

„Nemyslí,“ odpověděl Baines, když podával kazetu zpátky šéfovi. „Vůbec nemyslí. Prakticky žádný přední lalok. Není to lidský tvor – nepoužívá znaky. Není to nic než zvíře.“

„Zvíře,“ řekl Wisdom. „S jedinou vysoce vyvinutou schopností. Žádný nadčlověk. Vůbec žádný člověk.“

VŠUDE PO CHODBÁCH budovy MCA duněli strážci a výzbroj. Celé hromady mužů civilní policie proudily do budovy a zaujímaly místo po boku strážců. Chodby a místnosti, jedna po druhé, byly kontrolovány a izolovány. Dříve či později bude zlatá postava Crise Johnsona vypátrána a zahrána do rohu.

„Vždycky jsme se obávali, že se objeví nějaký mutant s vyššími intelektuálními schopnostmi,“ řekl zamyšleně Baines. „Muton, který bude pro nás tím, čím jsme my pro velké opice. Něco s vypouklou lebkou, telepatickými schopnostmi, perfektním sémantickým systémem, maximálně zvládnutou symbolizací a kalkulací. Jakýsi vývoj; pokračování naší vlastní dráhy. Lepší lidská bytost.“

„Jedná podle reflexů,“ hlesla Anita užasle. Seděla na jednom stole, držela analýzu a pečlivě ji studovala. „Reflexy – jako lev. Zlatý lev.“ Odstrčila kazetu, na tváři podivný výraz. „Lví Bůh.“

„Zvíře,“ opravil ji Wisdom jedovatě. „Světlovlasé zvíře jste chtěla říct.“

„Umí rychle běhat,“ řekl Baines, „a to je všechno. Žádné nástroje. Nic nevytváří a nepoužívá nic z věci kolem. Jen stojí, čeká na tu správnou příležitost, a pak se rozběhne jako šílenec.“

„To je horší než všechno, co jsme očekávali,“ řekl Wisdom. Jeho tučná tvář měla ocelově šedou barvu. Byl skleslý jako stařec, ruce se mu bezvládně třáslly. „Být zastoupen zvířetem! Něčím, co jen běhá a schovává se. Něčím, co nemá ani jazyk!“ Vztekla si odplivl. „Proto nebyli schopni s ním komunikovat. Zajímalo nás, jaký druh sémantického systému používá. Nepoužívá žádný! Nemá o nic větší schopnost mluvit a přemýšlet než – pes.“

„To znamená, že inteligence zkrachovala,“ pokračoval chraptivě Baines. „Jsme v naší linii poslední – jako dinosaur. Dovedli jsme inteligenci tak daleko, jak jen to šlo. Možná příliš daleko. Už jsme se dostali k bodu, kdy toho víme tak mnoho – a přemýšlíme tak mnoho – že neumíme jednat.“

„Lidé myšlenek,“ řekla Anita. „Ne lidé činů. Začalo to mít paralyzující efekt. Ale tahle věc–“

„Schopnost téhle věci funguje lépe než naše všechny dohromady. My dokážeme vzpomínat na minulé zážitky, uchovávat je v paměti, poučit se z nich. Přinejlepším dokážeme chytře odhadnout budoucnost ze vzpomínek na to, co se stalo v minulosti. Ale nemůžeme si být jisti. Musíme hovořit o pravděpodobnosti. O šedivém. Ne o černém a bílém. Můžeme jen hádat.“

„Ale Cris Johnson nehádá,“ doplnila Anita.

„Dokáže se dívat dopředu. Vidět, co přijde. Dokáže – *přemýšlet*. Říkejme tomu tak. Dokáže vidět do budoucnosti. Pravděpodobně to ale nevnímá jako budoucnost.“

„Ne,“ řekla Anita zamysleně. „Jeví se mu to jako přítomnost. Má jakousi širší přítomnost. Jeho přítomnost leží vpředu, ne vzadu. Naše přítomnost se vztahuje k minulosti. Pro nás je jistá jen minulost. Pro něj – budoucnost. A minulost si pravděpodobně nepamatuje, tak jako si zvířata nepamatují, co se stalo.“

„Když se bude rozvíjet,“ řekl Baines, „když se bude rozvíjet jeho rasa, pravděpodobně se mu rozšíří i schopnost předmýšlet. Místo deseti minut třicet minut. Pak hodina. Den. Rok. Nakonec budou schopni vidět celý svůj život. Každý z nich bude žít v pevném, neměnném světě. Nebudou existovat žádné proměny, žádná nejistota. Žádný pohyb! Nebude nic, čeho by se měli bát. Jejich svět bude dokonale statický, pevný kvádr skutečnosti.“

„A až přijde smrt,“ řekla Anita, „přijmou ji. Nebudou se vzpouzet, pro ně se to vlastně už stalo.“

„Už se to stalo,“ opakoval Baines. „Pro Crise byly naše rány už vystřeleny.“ Ostře se zasmál. „Tvor, který přežije ostatní, nemusí vůbec být nadčlověk. Kdyby byla další potopa světa, přežily by jen ryby. Kdyby přišla další doba ledová, nezbylo by asi nic než polární medvědi. Když jsme odemykali dveře, on už viděl ty muže, viděl přesně, kde budou stát a co budou dělat. Šikovná schopnost – ale ne vyšší úroveň myšlení. Obyčejný psychický *smysl*.“

„Ale jestli je každý východ zatarasen,“ opakoval Wisdom, „uvidí, že nemůže uniknout. Už se jednou předtím vzdal – vzdá se znovu.“ Zavrtěl hlavou. „Zvíře. Bez jazyka. Bez nástrojů.“

„Se svým novým smyslem,“ řekl Baines, „nepotřebuje nic jiného.“ Podíval se na hodinky. „Pár minut po druhé. Je budova kompletně uzavřena?“

„Nemůžete odejít,“ prohlásil Wisdom. „Musíte tu zůstat celou noc – nebo dokud toho bastarda nechytíme.“

„Myslel jsem ji.“ Baines ukázal na Anitu. „V sedm ráno musí být zpátky na sémantickém oddělení.“

Wisdom pokrčil rameny. „Nad ní nemám žádnou moc. Jestli chce, může odejít.“

„Zůstanu,“ rozhodla se Anita. „Chci tady být, až bude – až bude zlikvidován. Budu spát tady.“ Zaváhala. „Wisdom, není tu nějaká jiná cesta? Je to jen zvíře, nemohli bychom–“

„ZOO?“ Wisdom zvýšil hlas v záchvatu hysterie. „Držet ho zavřeného v ohradě v ZOO?“ Prokrista, ne! Musí zemřít!“

DLOUHO SE CRISOVA velká, zářivá postava krčila ve tmě. Byl ve skladišti. Po obou stranách se táhly bedny a krabice, naskládané a uspořádané do mnoha řad, všechny pečlivě spočítané a označené. Tiché a pusté.

Ale za několik okamžiků vtrhnou dovnitř lidé a skladiště prohledají. Viděl to. Viděl je ve všech částech místnosti. Připravené a odhodlané muže s plamenomety a zachmuřenými obličejí, postupující vpřed s vraždou v očích.

Byl to jeden z mnoha obrazů. Jedna z množství zřetelných scén, které se týkaly přímo jeho. A ke každé bylo připojeno další množství vzdálených scén, které se postupně zahalovaly mlhou a rozplývaly. Nejasnost rostla, každý detail byl méně a méně zřetelný.

Ale následující scéna, ta, která k němu ležela nejbliž, byla jasně viditelná. Mohl snadno rozpoznat množství ozbrojených mužů. Bylo tedy nezbytné opustit místnost dřív, než se objeví.

Zlatá postava se klidně zvedla a namířila ke dveřím. Chodba byla prázdná. Cris viděl sám sebe už venku, v liduprázdné hale z kovu, s tlumenými světly. Rázně otevřel dveře a vyšel ven.

Na druhé straně chodby zablikal výtah. Přešel k němu a vstoupil dovnitř. Za pět minut příběhne skupina strážců a skočí do výtahu. Ale do té doby ho on už opustí a pošle zpátky dolů. Teď zmáčkl tlačítko a vyjel o patro výš.

Vystoupil do opuštěné chodby, Nikoho nebylo vidět. To ho nepřekvapilo. Tenhle prvek pro něj neexistoval. Rozmístění předmětů a prostorové souvislosti všeho druhu v nejbližší budoucnosti pro něj byly jisté jako jeho vlastní tělo. Jediná věc, která mu byla neznámá, bylo to, co se už stalo. V matných, mlhavých tvarech ho někdy napadlo, kam se poděly všechny ty věci, které minul.

Přišel do malé zásobovací komory. Právě ji prohledali. Bude to trvat půl hodiny, než ji zase někdo otevře. Tolik času měl, tak dopředu mohl vidět. A pak-

A pak uvidí další prostor, další oblast o kousek dál. Uvidí sebe, jak v neustálém pohybu proniká do míst, která předtím nikdy neviděl. Nehybné rozvinuté panorama výjevů a scén, strnulý prostor rozprostřený před sebou. Všechny objekty jsou nehybné. Jako figurky na rozlehlé šachovnici, po které se pohybuje, ruce složené na prsou, tvář netečná. Nadpozemský pozorovatel, který vidí předměty před sebou právě tak jako ty pod svými nohama.

Teď, když se krčil v malé zásobovací komoře, uviděl rozmanité množství scén pro další půlhodinu. Bylo toho hodně. Celá půlhodina byla rozdělena do neuvěřitelně spletité struktury jednotlivých konfigurací. Dosáhl kritické oblasti: teď se musel pohybovat světy mnohaúrovňové skutečnosti.

Zaměřil se na scénu deset minut před sebou. Ukazovala, jako tříprostorová fotografie, těžké dělo na jednom konci chodby, namířené přímo na konec druhý. Muži se opatrně pohybovali od dveří ke dveřím a znovu kontrolovali každou místnost, jak to udělali už několikrát. Na konci půlhodiny dorazili až k zásobovací komoře. Scéna ukazovala, jak se dívají dovnitř, V té době byl už samozřejmě pryč. V této scéně se vůbec neobjevil. Přešel k další.

Další scéna ukazovala východ. Strážci tam stojí v pevné řadě. Žádná cesta ven. V této scéně byl. Kousek dál, na jedné straně chodby ve výklenku. Bylo vidět ulici venku, hvězdy, světla, míjející auta a lidi.

V dalším obraze se vracel zpět od východu. Neexistovala žádná cesta ven. V následující scéně se viděl u dalších východů. Legie zlatých postav, kopírovaných znovu a znovu, prozkoumávajících oblasti před sebou, jednu po druhé. Ale všechny východy byly zatarasené.

V jedné mlhavé scéně viděl sám sebe ležet spáleného a mrtvého. To když se pokusil proběhnout skrz řadu strážců a východem ven.

Ale tahle scéna byla nepodstatná. Jen jedna varianta, jeden z mnoha nezřetelných obrázků. Pevná dráha, po které se pohyboval, se tímto směrem nikdy neuchýlí. Neodbočí na tuto cestu. Ta zlatá postava, ta miniaturní panenka na zemi k němu měla jen vzdálený vztah. Byl to on, ale jen možný on. On, se kterým se nikdy nesetká. Pustil to z hlavy a pokračoval ve zkoumání dalších výjevů.

Miriáda obrazů, která ho obklopila, byla jako spleť bludiště. Jako síť, kterou teď kousek po kousku pečlivě rozmotával. Díval se do toho domečku pro panenky, který byl plný pokojů, bezpočetných pokojů, každý se svým nábytkem, svými panenkami, strnulými a nehybnými. V mnoha se nábytek i panenky opakovaly. On sám se také objevil často. Dva muži na stupínku. Žena. Znovu a znovu se vynořovaly stejné kombinace, hra se často opakovala, ti sami herci a rekvizity se pohybovali dokola všemi možnými způsoby.

Než nadešel čas, aby opustil zásobovací komoru, prozkoumal Cris Johnson tímto způsobem všechny místnosti sousedící s tou, kterou právě obýval. Do každé nahlédl a pečlivě zvážil její obsah. Zatlačil na dveře, otevřel je a vyšel klidně ven na chodbu. Věděl přesně, kam jde. A co musí udělat. Skrčený v zásobovací komoře tiše a dokonale vyšetřil každou miniaturu své osoby, zvážil, která ze zřetelných konfigurací leží nejbliž k jeho pevné dráze, která místnost v domečku pro panenky, která scéna z legií výjevů. A k ní teď krácel.

ANITA VYKLOUZLA z šatů a pověsila je na ramínko. Pak si stáhla boty a kopla je pod postel. Právě si začínala rozepínat podprsenku, když se otevřely dveře.

Zalapala po dechu. Zlatá postava neslyšně a klidně zavřela dveře a zajistila je zástrčkou.

Anita rychle vytáhla paprskomet z toaletního stolku. Třásla se jí ruka, celé tělo se chvělo. „Co chceš?“ zeptala se. Prsty křečovitě sevřela kov. „Zabiju tě.“

Postava ji tiše pozorovala, ruce složené na prsou. Bylo to poprvé, co viděla Crise Johnsona zblízka. Velký, důstojný obličej, krásný a necitelný. Široká ramena. Zlatá hřívá vlasů, zlatá kůže, pokrývka zářivých chloupků-

„Proč?“ zeptala se bez dechu. Srdce jí divoce tlouklo. „Co chceš?“

Mohla ho snadno zabít. Ale zbraň se jí v ruce chvěla. Cris Johnson tam stál beze strachu. Vůbec se nebál. Proč ne? Cožpak nechápal, co to je? Co mu ta malá, kovová věčička může udělat?

„Samozřejmě,“ řekla náhle přidušeným hlasem. „Ty vidíš dopředu. Víš, že tě nezabiju. Jinak bys sem necho-
dil.“

Zrudla. Strachem – a z rozpaků. On věděl, co ona udělá. Viděl to tak snadno, jako ona viděla stěny pokoje, postel s pečlivě složenými pokrývkami, šaty na ramínku, kabelku a drobnosti na toaletním stolku.

„Tak dobře.“ Anita se odvrátila a rychle položila paprskomet na stůl. „Nezabiju tě. Proč taky?“ Zašmátrala v kabelce a vytáhla cigarety. Roztřesenou rukou si zapálila, její pulz se hnal jako o závod. Byla vystrašená. A zároveň podivně okouzlená. „Ty chceš zůstat tady? To dost dobře nepůjde. Už touhle ložnicí procházeli dvakrát. Přijdou znovu.“

Rozuměl jí? Na jeho tváři neviděla nic než chladnou důstojnost. Bože, byl tak velký! Nemohlo mu být teprve osmnáct let. Chlapec. Dítě. Vypadal spíš jako velký, zlatý bůh, který sestoupil na zem.

Vztekle odehnala takové myšlenky. Nebyl to bůh. Bylo to zvíře. *Světlovlasé zvíře*, které, přišlo, aby zaujalo místo člověka. Aby vyhnalo člověka ze země.

Anita popadla paprskomet. „Vypadni! Jsi zvíře! Velké, hloupé zvíře! Nemůžeš ani rozumět tomu, co říkám – nemáš ani žádný jazyk. Nejsi člověk.“

Cris Johnson zůstal zticha. Jako kdyby čekal. Čekal na co? Nedal najevo žádnou známku strachu nebo netrpělivosti, i když venku na chodbě halasili spěchající muži, ocel na oceli, pušky a elektrické hole, výkřiky a temné dunění. Budova byla část po části prohledávána a izolována.

„Dostanou tě,“ řekla Anita. „Chytanou tě tady. Každým okamžikem začnou prohledávat tohle křídlo.“ Vztekle zamáčkla cigaretu. „Pro lásku boží, co po mně chceš?“

Cris vykročil k ní. Anita ucouvla. Jeho silné ruce ji sevřely a ona v náhlé hrůze zalapala po dechu. Chvilí se slepě, zoufale bránila.

„Pusť!“ Vytrhla se mu a uskočila. Tvář měl bez výrazu. Klidně k ní přistoupil. Jako nádherný bůh se k ní pomalu přibližoval, aby si ji vzal. „Jdi pryč!“ Zatápala po paprskometu a pokusila se ho zvednout. Ale zbraň jí vyklouzla z prstů a spadla na zem.

Cris se sehnul a zvedl ji. Podal ji Anitě na otevřené dlani ruky.

„Můj bože,“ zašeptala Anita. Vzala ji do roztřesené ruky, Váhavě sevřela a pak znovu položila na toaletní stolek.

V tlumeném světle místnosti vypadala zlatá postava, rýsující se proti zdi, jako by plála a blikotala. Bůh – ne, žádný bůh. Zvíře. Velké, zlaté zvíře. Byla zmatená. Čím byl – nebo byl obojím? Zavrtěla hlavou, celá popletená. Bylo pozdě, skoro čtyři hodiny. Byla vyčerpaná a zmatená.

Cris ji sevřel do náruče. Něžně, jemně zvedl její tvář a políbil ji. Silné paže ji pevně objaly. Nemohla dýchat. Obstoupila ji tma, smíchaná s blikotavým, zlatým oparem, ovinula se kolem ní a unášela její smysly pryč. Vděčně se do ní ponořila. Tma ji pohltila a rozpustila ve vzdouvajícím se přívalu naprosté tíhy, která každým okamžikem vzrůstala na intenzitě, až na ni s burácením narazila a konečně všechno zastřela.

ANITA OTEVŘELA oči. Posadila se a automaticky si upravila vlasy. Cris stál před šatníkem. Natahoval ruku a něco sundával.

Obrátil se k ní a hodil něco na postel. Její těžkou cestovní pláštěnku z kovové fólie.

Anita na ni nechápavě zírala. „Co chceš?“

Cris stál u postele a čekal.

Nejistě pláštěnku zvedla. Strachy jí přeběhl mráz po zádech. „Ty chceš, abych tě odsud dostala,“ řekla tlumeně. „Kolem strážců a civilní policie.“

Cris neodpověděl.

„Okamžitě tě zabijou.“ Nejistě se postavila. „Nemůžeš proběhnout kolem nich. Bože můj, cožpak neumíš nic jiného než utíkat? Musí existovat nějaký lepší způsob. Snad bych se mohla obrátit na Wisdoma. Jsem A-třída – velitelská třída. Mohu jít přímo na Nejvyšší velitelství. Měla bych dokázat udržet je a odložit euthanazii na neurčito. Šance jsou jedna k miliardě proti nám, ale když se pokusíme prolomit–“

Zarazila se.

„Ale ty neriskuješ,“ pokračovala pomalu. „Tebe nezajímá, jaké jsou šance. Ty víš, co bude. Ty už jsi viděl karty.“ Upřeně pozorovala jeho tvář. „Ne, nemůžou tě zabít. Nikdy se jim to nepodaří.“

Chvilí stála, zahloubaná do myšlenek. Potom rychlým, rozhodným pohybem popadla pláštík a přehodila si ho přes nahá ramena. Zapjala si těžký pásek, vytáhla boty zpod postele, chytila kabelku a rozběhla se ke dveřím.

„Pospěš si,“ řekla. Rychle oddechovala, tváře červené. „Jdeme. Dokud jsou ještě nějaké východy na výběr. Moje auto stojí venku na parkovišti vedle budovy. Za hodinu můžeme být u mě doma. Mám zimní chatu v Argentině. Když dojde k nejhorsímu, můžeme odletět tam. Je to na odlehlém místě, daleko od všech měst. Džungle a bažiny. Odříznuté skoro od všeho.“ Nedočkavě začala otvírat dveře.

Cris natáhl ruku a zastavil ji. Něžně, trpělivě se postavil před ni.

Dlouho vyčkával, zcela nehybný. Pak stiskl kliku a směle vyšel do chodby.

Chodba byla prázdná. Nikoho nebylo vidět. Anita letmo zahlédla záda strážce, spěchajícího pryč. Kdyby vyšli ven jen o sekundu dříve–

Cris se pustil chodbou. Běžela za ním. Pohyboval se rychle, bez námahy. Dívka měla co dělat, aby mu stačila. Vypadal, že přesně ví, kam jde. Doprava, dolů postranní chodbou, do zásobovacího oddělení. Do nákladního výtahu. Jeli nahoru a pak náhle zastavili.

Cris zase vyčkával. Pak odsunul dveře a vystoupil z výtahu. Anita ho nervózně následovala. Slyšela zvuky: zbraně a muže, velmi blízko.

Byli skoro u východu. Přimo před nimi stála dvojitá řada strážců. Dvacet mužů, pevná zeď – a masivní, těžké automatické dělo uprostřed. Muži byli ve střehu, tváře dychtivé a napjaté. Oči rozšířené, zbraně pevně sevřené. Velel jim důstojník civilní policie.

„Nikdy se přes ně nedostaneme,“ lapala Anita po dechu. „Nedostaneme se ani na deset stop k nim.“ Táhla ho zpátky. „Oni budou–“

Cris ji chytil za předloktí a chladnokrevně pokračoval vpřed. Zachvátila ji strašlivá hrůza. Začala se divoce zmítat, ale jeho prsty byly jako ocel. Nedokázala je rozevřít. Potichu a nezadržitelně ji ta velká, zlatá zrůda táhla vedle sebe k dvojitě řadě strážců.

„*Tamhle je!*“ Zbraně se zvedly. Muži pokročili. Hlaveň automatického děla se otočila. „*Chyťte ho!*“

Anita byla jako omráčená. Bezládně se opírala o silné tělo vedle sebe a nechala se bezmocně vláčet dál v jeho pevném sevření. Řady strážců se přiblížily jako neproniknutelná zeď. Anita se snažila ovládnout své zděšení. Zakopla a skoro upadla. Cris ji bez nejmenší námahy podepřel. Škrábala, kousala, pokoušela se mu vytrhnout–

„Nestřílejte!“ vykřikla.

Zbraně nejistě klesly. „Kdo je ta žena?“ Strážci se k nim blížili a pokoušeli se zamířit na Crise, aniž by ohrozili ji. „Kdo je to s ním?“

Jeden z nich uviděl její proužek na rukávu. Červený a černý. Velící třída. Nejvyšší úroveň.

„Je to A-třída.“ Strážci zděšeně ustoupili. „Slečno, ihned odejděte!“

Anita si konečně dodala odvahy. „Nestřílejte. On je – pod mým dohledem. Rozumíte? Beru ho ven.“

Zeď strážců nervózně ustoupila. „Nikdo nesmí projít. Ředitel Wisdom vydal rozkazy–“

„Nepodléhám Wisdomovým rozkazům.“ Dokázala dodat svému hlasu velitelskou říznost. „Ustupte. Beru ho do Sémantického oddělení.“

Chvilku se nic nedělo. Žádná odezva: Potom se strážci pomalu, nejistě rozestoupili.

Cris vyrazil. Rychle jako blesk se odtrhl od Anity, proletěl kolem zmatených strážců, mezerou v řadě a východem ven na ulici. V patách mu šlehal paprsky energie. Strážci se s křikem hnali ven. Anita zůstala vzadu,

zcela zapomenutá. Strážci a těžké zbraně proudili ven do časně ranní tmy. Sirény kvílely. Policejní vozy se s řevem probouzely k životu.

Omámená a zmatená Anita stála opřená o zeď a snažila se popadnout dech.

Byl pryč. Opustil ji. Dobrotivý bože – co to provedla? Zavrtěla ohromeně hlavou, tvář skrytou v dlaních. Asi byla zhyponizovaná. Ztratila vůli i zdravý rozum. Ztratila hlavu! To zvíře, to velké zlaté zvíře ji obelstilo. Využilo ji. A teď bylo pryč. Zmizelo ve tmě.

Slzy neštěstí a zoufalství se jí řinuly mezi zaťatými prsty. Marně si je otírala, ten proud nešel zastavit.

„JE PRYČ,“ řekl Baines. „Teď už ho nikdy nechytíme. Už je pravděpodobně tisíc mil odsud.“

Anita seděla schoulená v rohu, tváří ke zdi. Jako malá hromádka neštěstí, zlomená a ubohá.

Wisdom přecházel sem a tam. „Ale. kam může jít? Kde se může schovat? Nikdo ho neschová! Každý zná zákony o mutonech!“

„Strávil většinu života v lese. Bude lovit – to je to, co dělal vždycky. Divili se, co asi dělá, tak daleko a sám. Chytil zvěř a spal pod stromy.“ Baines se ostře zasmál. „A první žena, která ho potká, ho ráda schová – jako ona.“ Škubnutím palce ukázal na Anitu.

„Takže všechno to zlato, ta hříva, ta božská postava k něčemu byla. Ne jen jako dekorace.“ Wisdom se ušklíbl tlustými rty. „Nemá jen jednu schopnost – má dvě. Jedna je nová. Nejnovější věc v metodách na přežití. Ta druhá je stará jako život sám.“ Přestal přecházet a zabodl pohled do schoulené postavy v rohu. „Opeření. Lesklé peří a hřebínky u kohoutů, labutí a jiných ptáků, lesklé šupiny u ryb. Zářivé kožešiny a hřívy u velkých zvířat. Zvíře nemusí být nezbytně *bestie*. Lvi nejsou *bestie*. Nebo tygři. Nebo jiné z velkých koček. Jsou všechno, jen ne *bestie*.“

„Nebude se mít čeho bát,“ řekl Baines. „Bude unikat – dokud bude existovat lidská žena, aby se o něj postarala. A protože dokáže vidět dopředu, do budoucnosti, už určitě ví, že je pro lidské ženy sexuálně neodolatelný.“

„Dostaneme ho,“ zavrčel Wisdom. „Nechám vládu vyhlásit výjimečný stav. Bude ho hledat vojenská i civilní policie. Armády mužů – celá planeta expertů, nejvyspělejší stroje a zbraně. Dostaneme ho – dříve či později.“

„K ničemu to nebude,“ řekl Baines. Položil Anitě ruku na rameno a ironicky ji poplácal. „Budeš mít společnost, srdíčko. Nebudeš jediná. Jsi jen první v dlouhém procesí.“

„Díky,“ zaskřípala Anita zuby.

„Nejstarší a nejnovější metoda na přežití. Jejich kombinace vytváří dokonale přizpůsobeného živočicha. Jak ho k čertu máme zastavit? *Tebe* můžeme protáhnout sterilizační lázní – ale nemůžeme sesbírat všechny, všechny ženy, které potká cestou. A jestli jedinou opomeneme, jsme v koncích.“

„Budeme to muset zkusit,“ řekl Wisdom. „Shromáždit jich tolik, kolik budeme moci. Dříve, než porodí.“ V jeho unaveném, povislém obličejí se zableskla nepatrná naděje. „Možná jsou jeho vlastnosti recesivní. Možná je ty naše zneutralizují.“

„Na to bych nevsadil ani pěťák,“ řekl Baines. „Myslím, že už vím, která rodová linie získá navrch.“ Ironicky se zašklebil. „A tuším, že *hádám* dobře. My to nebudeme.“